

YARIM KALAN HİKÂYELER

H. Avni Kavurmacioğlu Anısına...

MELTEM KAVURMACIOĞLU

Bir roman veya bir hikâye okurken, o zamana gider, anlatılanlara şahitlik ederiz. Şiir biraz farklıdır. Bir şiir, zamanın bir yerinde hayatınıza girer; aile tarihinizin bir parçası olur ve yıllar boyunca zihninizde yankılanır. Babamla benim de böyle bir şiirimiz vardır. Yıllardır aklımdan çıkmayan, ne zaman okusam burnumun direğini sızlatan bir şiir...

Yıl 1978 olmalı. O yılın bir günü... Dostlar Sitesi'ndeki evimize taşınalı henüz birkaç ay olmuş. Zaten inşaat yedi yıl sürmüş, sonunda bitmiş, taşınmışız; ama bu kez de kaloriferler sorunlu, ev iyi ısınmıyor, donuyoruz. Babam nasıl olduysa o gün eve erken gelmiş. Arka odada ailecek oturuyoruz. Ben edebiyat dersinden verilen ödevimi yapıyorum. Babamı da yakalamışken bilmediğim kelimeleri ona soruyorum. Annem çay demlemiş, hepimizin çok sevdiği kurabiyelerden yapmış. Güneş yavaş yavaş çekilmekte; odaya turuncu, kırmızı, sarı karışımı bir ışık düşmekte...

Babam, “*Ver bakayım kitabını,*” dedi ve yüksek sesle o şahane şiiri okumaya başladı:

*Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak...*

*Sular sarardı... yüziün perde perde solmakta,
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...*

*Eğilmiş arza, kanar, muttasıl kanar güller;
Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller,*

*Sular mı yandı? Neden tunca benziyor mermer?
Bu bir lisan-ı hafîdir ki ruha dolmakta,
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...*

Ahmet Haşim'in bu olağanüstü şiirini o kadar güzel okudu ki, “Baba, bunu kaydedelim,” dedim. Hemen kasetçaların düğmesine bastım. Babamın o bas bariton sesi birkaç kez şiiri okudu ve ben hepsini kasete kaydettim.

İnsan hayatında bazı büyülü anlar vardır. Adeta bütün duyu organlarınızla belleğinize kaydedilir. O anı yaşarken bunun ne kadar özel olduğunu asla bilemezsiniz. Ancak yıllar sonra, o anın ne kadar değerli olduğunu fark edersiniz. Babam Hüseyin Avni Kavurmacioğlu 1930 yılında doğdu, 1982 yılında bu dünyadan göçtü.

1969-1980 yılları arasında Niğde Milletvekili olarak TBMM'de görev yaptı. İstanbul Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi'nden mezundu. Bütün hayatını memleketine hizmet ederek geçirdi ve maalesef çok genç bir yaşta aramızdan ayrıldı.

1969 Yılı TBMM Yemin Töreni

Genellikle babalarla kızları arasında çok özel bir ilişki olur. Ben çocukların en büyüğüydüm ve babama en çok benzeyen çocuğuydum. Belki bu yüzden aramızdaki bağ da biraz farklıydı. Ama maalesef bizim hikâyemiz yarım kaldı.

Bizim büyüdüğümüz dönemde milletvekilliği, hizmet etmek için yapılan bir tercihti. Memlekete hizmet etmek için maddi ve manevi bütün varlığını, adanmışlıkla çalışılırdı. Aileler, çocuklar ayrıcalık bilmez, topyekûn hizmet için var olunurdu; daha doğrusu başka türlü düşünülmezdi. Ben ve kardeşlerim babamızın milletvekili olduğunu hiçbir ortamda dile getirmezdik. Gayet sıradan hayatlar sürerdik. O yıllarda bir bakanın, bir milletvekilinin çocuğu da bir apartman görevlisinin çocuğu da aynı sınıfta okur, yan yana sıraları paylaşırdı.

Benim ilkokulu bitirdiğim yıl, babamın bir milletvekili arkadaşı onu arayıp, “Bizim çocuğu koleje yazdırıyorum, sen de gönder istersen,” demişti. Babam da “Biz hep devlet okullarında yetiştik, benim çocuklarım da benim gibi devlet okulunda okuyacak” demişti.

Sabahları uyandıığımızda evimizin salonu çoktan “vatandaşlar”la dolmuş olurdu. Hastası olan, tayin isteyen, iş arayan, sınava girecek olan daha gün doğmadan bizim eve gelirdi. Annem bir yandan bizi okula hazırlayıp kahvaltımızı yaptırırken, bir yandan gelen misafirlerle ilgilenirdi. Aç olan doyurulur, kahve, çay ikram edilirdi.

Daha sonra babam herkesi dinler, notlar alır, birkaç taksi çağrılır ve evden çıkılırdı.

Bu süreçte annem Mediha Kavurmacioğlu'nun da çok emeği vardır. Kapımızı ve soframızı herkese açık tutar, insan ayırt etmeksizin güler yüzle evimizde misafirleri ağırlardı. Bir gün yine Aksaray'ın köylerinden bir aile geldi. Çocukları hastaydı. Annem ve babam ilgilendiler, hastaneye yatırdılar; fakat tam hasat zamanı olduğu için çocuğu hastanede bırakıp köye döndüler. Annem çocuğa kıyamadı. Haftada bir iki kez ziyaretine gitti, kurabiye yaptı, oyuncaklar götürdü. Galiba bir ay kadar sonra çocuk taburcu oldu. Babası onu götürmek için geldi; ama çocuk annemin kucağından inmedi. Ağlaya ağlaya ayırdılar annemden.

Hepimiz için çok zor bir gündü. Acaba şimdi nerededir? Hatırlıyor mudur o günleri?

O yıllarda milletvekillerinin ne ofisi ne sekreterleri vardı. Bayram öncesi evde hummalı bir faaliyet başlardı. Günlerce öncesinden Aksaray ve köylere gönderilecek bayram tebrikleri hazırlanırdı. Yemek masası bir çalışma masasına dönüşür, babam, annem, ben ve Gülten ekip çalışması yapardık. Cavidan henüz çok küçük olduğu için bizimle çalışmazdı. Babam tebrik kartlarını imzalar, ben ve Gülten kartları zarflara koyar, annem de zarfların üzerini yazardı. Bazen içi boş zarflar da gidermiş. Bu seri çalışmada hatalar olabiliyordu.

Bugün düşündüğümde, çocukluğumun neşeli anılarından biri olarak kalmış o masanın aslında babamın hizmet anlayışının küçük bir parçası olduğunu fark ediyorum. Biz çocuklar için oyun gibiydi; onun için ise bitmeyen bir sorumluluk.

Ailenin en büyük torunu olduğum için halalarım ve büyükbabam, babamın izinden gidip doktor olmamı çok istediler. Ben doktorluğu hiç kendime uygun bulmadığım için istemedim. Diş hekimliğini de babam, "Kızım, çok yorucu, sürekli ayakta olacaksın," diyerek istemedi. Ben Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdim. Babam, "Mezun olunca seni İsviçre'ye, Science Politique'e yollayacağım," demişti. Ama maalesef ne benim ne de kardeşlerimin mezuniyetlerini görebildi.

Ben işim gereği sık sık Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne giderdim. Babamın bir zamanlar görev yaptığı Plan ve Bütçe Komisyonu'nda bürokrat olarak bulunurdum. Her defasında da burnumun direği sızlardı. "Ah be baba," derdim ; "şimdi hayatta olsan, sen milletvekili koltuğunda, ben bürokratların bölümünde çalışsak ne hoş olurdu. Nasıl da gurur duyardın. Sonra bütün arkadaşlara yemek ikram ederdin; hesabı da kimseye ödetmezdin."

Çok uzun zaman önce bir dönem Aksaray Belediyesi'nde Gelir Şube Müdürü olarak görev yapmıştım. Bir gün koridorda yaşlı, sakallı bir amca dolaşıyordu. Benim odama da girmeye çekiniyordu. Odamdan çıktım.

"Amca, ne oldu, bir derdin mi var?" diye sordum.

Emlak vergisi ödemeye gelmiş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş. Odama oturttum, çay ikram ettim, işini hallettik. Bana Aksaray şivesiyle, "hele de bakayım, sen kimsin, kimlerdensin?" diye sordu. "Avni Kavurmacioğlu'nun kızıyım," deyince dizlerine vura vura, gözleri dolu dolu, "hele belli bir insan evladı olduğun... Senin baban bizi suya kavuşturdu, köyümüze su getirdi," diye ağlamaklı anlattı. O an babamın hayatının, bizim evin duvarlarının çok ötesinde devam ettiğini bir kez daha anladım.

Diş Hekimliği Fakültesi'nde okurken Almanya'dan Türkiye'ye gelen hocaların sizi nasıl iyi yetiştirdiğini anlatırdın. Modern diş hekimliğini ülkemize getiren Alfred Kantorowicz'in öğrencisi olmaktan gururla bahsederdin. Çocukluğumuzda Aksaray'a geldiğimizde kim olduğumuzu duyanlar hemen ya diş dolgusunu ya da köprüsünü gösterir, "Babanın yaptığı dişler yıllarca dayanıyor," diye anlatırlardı. Ama anlaşılan o zamanlardan belliymiş hizmet aşkını. İhtiyacı olanlardan hiç para almazmışsın.

Şimdi bazen düşünüyorum:

Acaba politikaya atılmasan, mesleğine devam etsen hikâyemiz tamamlanır mıydı?

Acaba sert bir kabuğun içinde, ancak çok yakınlarına gösterdiğin o hassas kalbin daha mı çok dayanırdı?

Eminim kızlarınla gurur duyar, torunların Gonca ve Zeynep'e çok sevecen bir dede olurdun. Hele Gonca'nın oğlu Kuzey Cihan'ı sevmelere doyamazdın, galiba o da sana çok benziyor. Bunların hiçbirini bilemeyeceğim.

Çünkü bizim hikâyemiz yarım kaldı. Ama yıllar önce, 1978 yılının o soğuk kış akşamında, senin sesini bir kasete kaydetmiştim. Sen Ahmet Haşim'i okuyordun:

"Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta..."

O zaman bunun yıllar sonra benim için bir hatıra olmaktan çok daha fazlasına dönüşeceğini bilmiyordum. Şimdi ne zaman o şiiri okusam, önce o odayı hatırlıyorum.

Annemin demlediği çayı... Kurabiyeleri...

Pencereden içeri süzülen kızıl ışığı... Ve senin bas bariton sesini.

Hikâyemiz yarım kaldı baba.

Ama sesin zihnimde hâlâ yankılanmaya devam ediyor.

Mekânın cennet olsun.